

MIKKELIN ASILAN UUSI VASTUHENKILÖ – ANNE EKROOS

(Kirjoitus ollut Liikaslinkissä 2/2007. Anne nimettiin Vuoden Liikaseksi 2018.)

”Syyskuun 8. päivänä vuonna 1956 oli tätini Impi Rauha Han- nonen, o.s. Liikanen Helsingissä Lastenklinikan katolla todista- massa yön pimeydessä valoilmiota yhdessä lukuisten muiden hoitohenkilöiden kanssa. Mars tähti lähestyi Maata. Vuosikym- meniin, jos koskaan, ei Mars ollut ollut niin lähellä planeet- taamme. Hetki oli huikaiseva ja yön tunnelmaa kohotti viesti Naistenklinikalta. Äitini Helga Marjatta Lehti, o.s. Liikanen, oli synnyttänyt tytön. Tätini kiiruhti Hyksin tunneleita pitkin tar- kistamaan syntyneen lapsen. Lastenhoitajan ammattitaidolla hän oli avannut kapalon ja laskenut kaikki sormet ja varpaat. Tyttö oli ”täydellinen”. Tätini mies kehitteli tapauksesta tarinan Marsin prinsessasta, joka oli yöllä heitetty maan pinnalle. Muistan lapsuudestani, että tämä tarina kiehtoi, mutta myös pe- lotti minua.

Tarinan mukaan Mars tähti lähestyisi uudelleen Maata, kun olisin täysi-ikäinen ja hakisi prinsessansa pois. Mikäli elämäni Maan päällä ei olisi ollut marsilaisten kannalta hyvä, Maata koettelisi jokin suuri katastrofi. Täyttäessäni 18 vuotta muistan, että jossain päin maailmaa suuret öljykentät paloi- vat, sodittiin ja uumoiltiin koko maailmaa koskevasta öljykatastrofia. Kuluneen 50 vuoden aikana Marssi on lähestynyt pari kertaa maapalloa, mutta olen yhä täällä ja ehkä tarina vielä jatkuu.”

Synnyin Helsingissä, mutta olen asunut lapsuuteni Espoossa. Vanhempani rakensivat Leppävaaraan omakotitalon, josta jouduimme rahavaikeuksien takia muuttamaan elokuvateatterin yläkertaan. Äitini työskenteli mielisairaanhoidajana Sotainvalidien Veljesliiton pitämässä aivovammasairaalassa Män- tytiellä Helsingissä. Ennen eläkeikää äiti vaihtoi Kaunialan Sotavammasairaalaan. Isäni piti automaa- laamoja Leppävaarassa. Ollessani kymmenen vuotias perheemme, johon kuului myös minua 5 vuotta vanhempi veli Hannu, muutti Karakallioon kerrostaloon.

Lapsuuteni kesät vietin Koski TL:ssä ja Pitkäjärvellä isäni sukulaisten luona. Liikasista ei puhuttu, eikä Mikkelistä ole muistissa kuin Hilikka Suomalainen ja hänen perheensä. Kävin lapsena vain ker- ran tätini Impan (Impi) kanssa Mikkelissä sukuloimassa.

Ollessani 16 vuotias vanhempani erosivat, veljeni muutti kotoa pois ja isäni kuoli vuonna 1976. Asuin vielä Karakalliossa kun tapasin nykyisen mieheni Pentti Ekroosin. Menimme naimisiin vuonna 1978 ja esikoistyttäreemme Linda syntyi syksyllä. Muutimme ensin Mankkaalle ja sieltä

vihdoin omaan omakotitaloomme Espoon Mikkeliin vuonna 1988. Lapsia saimme vielä kaksi Tom ja Emma.

Mielin sanoa esitellessäni elämän uraani, että ”edellisessä elämässäni” työskentelin mainos ja markkinointi sekä tiedotus- ja koulutustehtävissä. Sitten vuonna 1992, Suomen suuren laman alettua vaihdoin kirjani lukua ja ”toinen elämäni” alkoi. Oli valittava uusi ammatti ja koska lapseni olivat urheilullisia, päätin valita ammatin, jossa perheen harrastus ja toimeentulo kohtaisivat. Valmistuin ensin hierontaterapeutiksi ja sitten urheiluhierojaksi. Lisäansioita sain Jorvin sairaalasta laitoshuoltajan tehtävistä. Työ Jorvissa jatkuu ja suoritin Siivoustyönohjaajan erikoisammattitutkinnon. Hieronnat ovat jääneet, kun rikoin niskani sieniretkellä kolme vuotta sitten.

Miten sitten löysin Liikasten suvun ja innostuin sukututkimuksiin? Minulla on aina ollut sellainen käsitys, että Liikasten suku on pieni. Isovanhempani Uno Liikanen (1902-1951) ja Hilda Elina Kemppi (1896-1947) olivat kuolleet ennen syntymääni, joten en tavannut heitä koskaan. Tätini Imppa asui Helsingissä ja hänen kanssaan vietimme paljon aikaa. Toinen äitini siskoista Orvokki Hillevi kuoli lapsivuoteelle 1948, hänkin ennen syntymääni. Lähestyin jo viidenkymppin ikää, kun hyvä ystävättäreni kertoi sukututkimuksista, johon hän oli jäänyt koukkuun. Äitini tila huononi ja yritin ennen hänen kuolemaansa kysellä Liikasista. Sain selville isovanhempieni nimet ja aika loppui. Äitini ei halunnut kertoa muuta. Käännyin tätini puoleen ja hän lupasi lajitella minulle valokuvia valmiiksi ja yhdessä meidän piti jouluna 2004 käydä niitä läpi. Kohtalo iski jälleen, tätini halvaantui ja menetti puhekykynsä. Löysin kuvat ja yritin näyttää niitä hänelle arvailten henkilöiden nimiä. Minulla oli tärkeää tietää, ketkä olivat henkilöt Emma ja Karoliina. Imppa-tätini oli ehdottomasti halunnut toisen tyttärensä nimeksi Emma Karoliina. Kyseiset mummot olivat kuulemma kovia tätejä aikoinaan Mikkeliin. Minulla on kaksi valokuvaa, joissa huivipäisistä mummoista toinen, Emma, on Uno Liikasen äiti ja toinen, Karoliina, on Hilda Elina Kempin äiti. Molemmat siis minun isoisoäitini.

Liekö sattumaa, että pari vuotta sitten löysin taas yhden Liikasen Kouvolaan, joka kertoi sukuseuran sivuista ja Harri Liikasesta. Harrilta saamieni tietojen kautta sukuni alkoi kasvaa ja tein viime keväänä retken Mikkeliin hautausmaalle. Yhdessä ystävättäreni kanssa sytytimme kynttilöitä maaliskuussa räntäsateessa edesmenneiden sukulaisten haudoille. Ilta pimeni kun etsimme yösijaa. Sattuma puuttui taas peliin. Saimme vuokrattua mökin Mikkelin Asilasta, jossa vuokraa kantava vanhempi rouva tunsikin Liikaset. Olin veljeni Hannun kanssa viime kesänä ensimmäisessä sukutaapaamisessa Turussa. Sukututkimus on temmannut minut mukaansa, ei Mars-tähti, ja tarina jatkuu.

Anne